

[Landbrugsministeren.]

VI. Opretholdelse af en passende vegetation, især skovområder, er en af de vigtigste faktorer til bevarelse af vandressourcer.

VII. Vandressourcerne må udforskes.

VIII. Klog husholdning med vandet nødvendiggør planlægning, varetaget af passende offentlige myndigheder.

IX. Beskyttelsen af vand kræver øget forskning, uddannelse og oplysning.

X. Vand er en fælles skat, hvis værdi må anerkendes af enhver. Enhver har pligt til at bruge vand omhyggeligt og økonomisk.

XI. Eftersom vandreserverne i et naturligt nedbørsområde udgør en naturlig enhed, bør deres administration følge områdets grænser fremfor de traditionelle (nationale og administrative) grænser.

XII. Vand kender ingen grænser; som et fælles gode kræver det internationalt samarbejde.

Det er jo vanskeligt at bedømme, hvad der kommer ud af disse idealistiske principer og teser, men det er rigtigt, at der — også hos os — tiltrænges en almindelig mentalitetss ændring, omfattende enkeltpersoner, erhvervslivets virksomheder, kommunale og andre myndigheder, som baggrund eller fundament for det sæt af regler, som vandløbslovgivningen bør omfatte.

Den ændrede almindelige opfattelse lader sig ikke skabe ved forbud eller påbud i loven alene.

Om „vandpolitikens“ mål — at formindske de eksisterende forureninger og at undgå nye skadelige forureninger — kan der næppe herske tvivl.

Den opgave, der nu skal tages op, er at udforme vandløbslovens regler således, at der skabes et bedre apparat til at beskytte overfladevand mod forurening. Det er en langsigtet opgave.

Jeg håber, at der kan opnås tilslutning her i tinget og i befolkningen til, at der skal gøres en indsats nu og fremover for at beskytte vandløb, søer og strande mod forurening med spildevand, således at disse vigtige dele af vore omgivelser kan bevares som et fælles gode og afleveres i anstændig stand til vore efterkommere.

Som det fremgår af indledningen til den betænkning, der er afgivet af spildevandskommissionen af 1957, og som blev forelagt tingets medlemmer i oktober 1966, er også

her i Danmark bekymringerne vedrørende den stigende forurening af vore vandløb og strande snart af gammel dato. Sundhedsstyrelsen har således allerede i medicinalberetningen for 1932 gjort opmærksom på sagen, der også var fremdraget under lovgivningsarbejdet i 1930'erne.

Ved gennemførelsen af vandløbsloven af 1949 næredes der — også her i tinget — forventning om, at de nye regler ville medføre en bedring.

Man måtte allerede omkring midten af 1950'erne erkende, at forventningen ikke blev opfyldt fuldt ud.

Spildevandskommissionen har gjort rede for forskellige årsager, der kan forklare, hvorfor denne på mange punkter moderne lov har vist sig ufyldestgørende, især med hensyn til forureningskontrollens organisation.

Medens spildevandskommissionen arbejdede, blev forureningsproblemet draget frem her i tinget i forbindelse med behandlingen af tillægget af 3. maj 1963 til vandløbsloven.

Det bør også nævnes, at Akademiet for de tekniske Videnskaber i 1961 nedsatte et særligt udvalg, der i 1963 afgav en betænkning om mulighederne for at dække befolkningens stigende behov for vand, i hvilken nødvendigheden af områdeplanlægning og intensiveret forskning og uddannelse, også for så vidt angår forureningsspørgsmålet, påpeges.

Senest har Dansk Ingeniørforening taget hele forureningsspørgsmålet op til behandling. Foreningen nedsatte i 1965 et udvalg med et betydeligt antal repræsentanter også uden for ingeniørernes egen kreds, med den opgave at beskrive bestående og forudselige problemer i forbindelse med støj, luftforurening og forurening af drikkevand, vandløb osv. samt bortledning af spildevand. Udvalget skulle endvidere gennemgå gældende lovbestemmelser og pege på, hvor det fremover fra teknisk side vil være ønskeligt og muligt at bidrage til en begrænsning af forureningen, dels gennem foranstaltninger til udbygning og udnyttelse af teknisk viden, dels ved anvisning af forslag til nye bestemmelser. Dette udvalgs betænkning er offentliggjort i 1967.

Det fremhæves i denne udvalgsbetænkning, at der i Danmark ikke findes ferskvandsrecipienter, der kan optage store